

bejdsløshedsforsikring m. m., d) Forslag til Lov om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde, e) Forslag til Lov om almindelig Folkeforsikring, f) Forslag til Lov om supplerende Understøttelse til Invalide- og Aldersrentenydere, g) Forslag til Lov om Optræning af Skatter m. m.

Forhandlingen genoptoges.

Geert-Jørgensen: Jeg er noget betænkelig ved at tage Ordet i denne Sag om det sociale Lovkompleks, navnlig efter den Behandling, jeg var Genstand for fra den højtærede Socialministers Side under Finanslovbehandlingen. Det var saa aabenbart, at den højtærede Socialminister vilde tugte mig, men jeg gaar ud fra, at det var af lutter Kærlighed til mig i Henhold til det gamle Ord, at den, som Herren elsker, tugter han. Den højtærede Socialminister ventede

„en Gentagelse af det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensens stadige Sympatitilkendegivelser overfor de fattige, samtidig med en Klagesang over den Lovgivning, der netop tilstræber at gøre Forholdene for disse mindre utaalelige“ — jeg lægger navnlig Mærke til dette Udtryk: „mindre utaalelige“. Det er det foreliggende Lovkompleks, den højtærede Socialminister her tænker paa. Jeg kunde nu have givet den højtærede Socialminister Svar under Finanslovbehandlingen, men da han selv opfordrede til at vente, indtil det sociale Lovkompleks forelaa, vilde jeg dog vise, at jeg havde den Ro og Selvbevidsthed til at vente saa længe — hvad den højtærede Socialminister nu ganske vist ikke havde.

Den højtærede Socialminister giver sig altsaa af med at behandle min Sympati eller Mangel paa Sympati overfor de fattige, men det er nu noget, han ikke ved noget om. Hvis Sympati der er størst, den højtærede Socialministers eller min, kan hverken den højtærede Minister eller jeg afgøre, thi Sympati eller Antipati finder slet ikke sit sande Udtryk gennem et Lovkompleks eller ved Lovgivning i det hele taget. Nej, hvis den højtærede Socialministers og min Sympati skal maales, skal det ske udenfor denne Sal, for den skal vise sig i, hvordan vi behandler de fattige og færdes mellem de fattige, den skal vise sig i, hvor mange fattige vi bespiser ved vort Bord, og i, hvorledes vi i det hele taget færdes mellem de fattige. Og i den Henseende ved jeg intet om den højtærede Socialminister og den højtærede

Socialminister ved intet om mig. Derfor kan vi ganske roligt lade det ligge.

Men naar den højtærede Socialminister ikke har højere Formaal med sin Lovgivning end at gøre Forholdene mindre utaalelige, tror jeg saa sandt, at min Sympati kan maales med den højtærede Ministers. Han indrømmer, at Forholdene for de fattige er utaalelige, men han har intet som helst Formaal i Retning af at gøre dem taalelige, han vil bare gøre dem mindre utaalelige; noget højere Maal, noget højere Ideal er der ikke for den højtærede Socialminister. (*Socialministeren* [Steincke]: Tror De ikke?). Ja, det kan gerne være, at den højtærede Minister ikke kan lide at høre det, og den højtærede Ministers Bevægelser tyder i høj Grad derpaa, men jeg kan jo ikke gøre for, at den højtærede Minister selv udtrykker sit Formaal med denne Sociallovgivning saaledes: at gøre det mindre utaaleligt for de fattige.

Jeg vil da bare sige, at et saadant usselt Formaal har vi i Retsforbundet ikke. Vi har et Formaal, der ligger langt højere. Vi har ikke blot det Formaal at gøre Forholdene mindre utaalelige for de fattige, men vi har virkelig det Formaal at gøre Forholdene taalelige, ja ikke alene at gøre dem taalelige, men at hæve dem langt op over det taalelige. Og det skal siges om de foreliggende Lovforslag, at den højtærede Socialminister virkelig har Ret i, at det hele betyder bare dette at gøre det mindre utaaleligt. Og saa vil det dog aldrig blive til mere, end at det aldrig vil hæve de fattige højere end til Sultegrænsen. De foreliggende Lovforslag vil ikke føre de fattige længere end til Sultegrænsen.

Vi andre handler hverken ud fra Sympati eller Antipati, men ud fra det, vi anser for at være Ret og for at være Retfærdigheden. Retfærdigheden er langt større end Sympati og Antipati. Og har man først faaet Øje for Retfærdigheden, ja, saa er hun en højbaaren Jomfru, en ædel Kongebrud, og hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud, at vi maa tjene hende. Og saa ved man, at de fattige sandelig ikke hjælpes ved at uddele nogle Gaver til dem, men de hjælpes først i det Øjeblik, de faar den Ret, som er Menneske-Ret, nemlig Retten til Arbejde og Retten til Frugten af sit Arbejde, saaledes at man kan klare sig selv — saa først er man hjulpet. Alt det andet er kun Lapperi og Stykkeværk. Men den højtærede Socialminister har altsaa kun dette ringe Formaal.

Desuden virker hele dette Understøt-